σηκώθηκε ἡ Μανιώ, ὁλονῶνε τὰ μάτια ἀπάνω της. Ὅσο γιὰ τὸν Παναγῆ τὸν Ἀϊβαλιώτη, αὐτὸς πιὰ ζαλίστηκε.

—Μωρὲ Παναγῆ, φωνάζουν οἱ φίλοι του. Τί ἔπα θες;

— Ἀφήστε με, παιδιά, δὲν μπορῶ πιὰ ἄλλο κρασί.

Δὲν εἶταν ὅμως τὸ κρασί, εἶταν τῆς πεντάμορφης Μανιὼς ἡ ἀγάπη, ποὺ ἅμα τὴν πρωτόειδε τὸν ἄναψε καὶ τὸν τρέλλανε.

Δὲν εἶπε κανενὸς τίποτα. Μόνο στὸν κολλήγα του στὸ Λιάκο μουρμούριζε κάτι.

Τέλειωσε τὸ πανηγύρι, ἔφυγε ὁ κόσμος. Ὁ Παναγῆς κι ὁ Λιάκος τράβηξαν κατὰ τὸ γιαλὸ νὰ πάρουν τὸν ἀέρα τους. Στὸ δρόμο, ἄνοιξε τὴν κουβέντα ὁ Λιάκος.

— Μωρὲ παιδί μου Παναγῆ, λέει, τί εἶταν αὐτὸ πόπαθες σήμερα;

— Μὴ ρωτᾶς, Λιάκο, κάνει ὁ Παναγῆς. Τὸ πίστεψες πῶς τὸ κρασὶ μὲ ζάλισε; Τάχα σὰ νὰ μὴν ἤπιαμε κι ἄλλοτες; Ἂς τῶβρῃ ἀπ' τὸ Θιὸ ἐκείνη ἡ κοπελλιὰ μὲ τὰ καστανὰ τὰ μάτια καὶ μὲ τὶς ξανθουλὲς τὶς πλεξοῦδες. Ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ πρόβαλε δὲν εἶμαι στὰ καλά μου κ' ἤξερέ το. Ὅ,τι κι ἂν κάμω ὁ νοῦς μου τρέχει κατόπι της. Μωρὲ Λιάκο, τὸ ξέρεις τὸ σπίτι της;

— Νά δὰ ἡ ὥρα, λέει ὁ Λιάκος, νὰ μὴν ξέρω τῆς Γιαννούλας τὸ σπίτι, ποὺ εἶναι λίγο παρακάτου ἀπὸ τὸ δικό μας.

— Τί λές; Πᾶμε;

— Ὄχι, Παναγῆ, νὰ μὴν κακονοματιστῇ ἡ κοπέλλα. Βλέπεις, δὲν ἔχει ἄντρα τὸ σπίτι.

— Ὁ Θεὸς νὰ μὴν τὸ δώσῃ νὰ κακονοματιστῇ τέτοιο κορίτσι, κάνει ὁ Παναγῆς. Ἐγώ, μωρὲ Λιάκο, θὰ τὴν πάρω κυττᾶ. Ὅ,τι κόσμος, νὰ χάλασῃ, δὲν τὴν ἀφίνω. Μόνε πάνε νὰ τὸ πῇς τῆς μάννας της.

Εἶχε δὲν εἶχε τὸν κατάφερε τὸ Λιάκο νὰ πάῃ νὰ τοῦ κάμῃ τὴν προξενειά.

Ἡ Γιαννοῦλα, καθὼς τἄκουσε, τὴν ἔπιασε τρέλλα.

— Δὲν εἶναι γιὰ νὰ τὸ ξαναπῇς τέτοιο πρᾶμα, τοῦ εἶπε. Ἐμένα ἡ κόρη μου εἶναι μικρὴ ἀκόμα. Μήτε σπίτι ἔχουμε μήτε καιρὸ γι' ἀρρεβῶνες. Ἂς πάῃ νὰ βρῇ ἀλλοῦ τὴν τύχη του, πὲς τοῦ πελληκαριοῦ.

Πάει ὁ Λιάκος, τὰ λέει τοῦ Παναγῆ. Ἄναψε αὐτὸς τότες χερότερα.

— Ξέρεις, Λιάκο, τί θὰ σοῦ πῶ; Θὰ τὴν κλέψω. Ἔρχεσαι νὰ μὲ βοηθήσῃς;

— Καὶ χαλνῶ ἐγὼ ποτὲς τὸ χατήρι σου; Ἀπολογιέται ὁ Λιάκος.

— Ἄϊντε, λοιπόν. Ἀπόψε κιόλας, ποὺ εἶναι ὁ καιρὸς πρῖμος, καὶ τὸ καΐκι ἕτοιμο.

Σηκώνουνται μεσάνυχτα, πάνε στῆς Γιαννούλας, δυὸ κλωτσιὲς κι ἀνοίγει ἡ πόρτα. Μπαίνουνε μέσα, κι ὥσπου νὰ πῇ νὰ φωνάξῃ ἡ Γιαννούλα βρέθηκε ἡ Μανιὼ σὰ μωρὸ στὴν ἀγκκλιὰ τοῦ Παναγῆ, καὶ δρόμο τὸν κατήφορο, κατὰ τὴ σκάλα. Πηδοῦνε στὸ καΐκι, κι ὥρα καλὴ γιὰ τ' Ἀϊβαλῆ. Ὁ Παναγῆς, ἡ Μανιώ, κι ὁ Λιάκος, ποὺ ἔγινε κουμπάρος ὕστερα.

Σὰν ξημέρωσε, βρέθηκε ἡ Γιαννούλα καταμεσῆς στὴ στράτα μὲ ξέπλεκα μαλλιά, κ' ἔβλεπε τὴ συφορά της μ' ἀμίλητη πίκρα, καὶ στὰ θολά της μάτια μ' ἀψηφησιὰ σὰν τρελλῆς. Ἔτρεχε ἀπὸ τὴ μιὰ κι ἀπὸ τὴν ἄλλη ξεσκισμένη καὶ κουρελλιασμένη. Μήτε χιόνια νοιαζότανε μήτε πάγους.

Τἄκουσε ὁ Παναγῆς τὰ χάλια αὐτὰ τῆς Γιαννούλας καὶ πόνεσε ἡ καρδιά του. Σηκώνεται ἕνα μήνα ὕστερ' ἀπὸ τὸ γάμο του, κ' ἔρχεται νὰ πάρῃ τὴν πεθερά του καὶ νὰ τὴν πάῃ στὴ γυναίκα του, ποὺ τὴν ἔτρωγε κ' ἐκείνη ὁ χωρισμός. Δὲν πρόφταξε νὰ τηνὲ βρῇ ζωντανή.

Ἔτρεξε στὸ μνημούρι της, ἔκλαψε γονάτισε, ζήτησε συχώρεση, πῆγε νὰ τρελλαθῇ δεύτερη φορά. Ὅλα τοῦ κάκου. Γύρισε κλαίγοντας σὰ μωρὸ στὴν καλή του, καὶ μόνο ποὺ δὲν τὴ θανάτωσε καὶ κείνη μὲ τὰ μαῦρα μαντάτα.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ Ι. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ

ΤΟ ΤΣΑΝΤΗΡΙ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ

(ΒΛΑΧΙΚΟ)

Ἕνας λεβέντης τοῦ στρατοῦ
μὲ γλυκὸ χαμόγελο στὰ χείλη
κοιμόνταν στὸ τσαντήρι του,
καὶ μπαίνοντας μέσα σ' ἀφτὸ
τὸ φεγγαράκι τὸ χλωμὸ
τοῦ λέει ἀγαπημένα:
Εἶμαι ἡ ὄψη ἡ γλυκιὰ
κεινῆς ποὺ ἀγαπάεις.
Καὶ ὁ λεβέντης εἶπε:
Μοῦ φτάνει τὸ σπαθί μου.

×

Κατόπι στὸ τσαντήρι του
ὁ ἄνεμος ἐπῆγε καὶ τοῦ εἶπε:
Εἶμαι τἀναστέναγμα
τῆς δόλιας σου τῆς μάννας.
Κι ὁ στρατιώτης εἶπε:
Φτάνει σ' ἐμένα ὁ πόλεμος.
Κ' ἡ νύχτα ὅταν πῆγε
στὴν τέντα τοῦ λεβέντη μας
τοῦ εἶπε:
Εἶμαι τὸ βεῖω τῆς κόρης ποὺ λατρέβεις.
Κι ὁ στρατιώτης εἶπε:
Μοῦ φτάνει ἡ παντιέρα μου.

×

Κι ὁ ποταμὸς ποὺ ἔτρεχε
κοντὰ στὴν τέντα τοῦ λεβέντη
τοῦ εἶπε:
Εἶμαι τἀγιασμένο τὸ νερό.
Κι ὁ στρατιώτης εἶπε:
Μοῦ εἶναι ἀρκετὸ
τὸ αἷμα τῶν ὀχτρῶνε.
Καὶ ὕστερνὰ στὴν τέντα του
ὁ ὕπνος μπῆκε μέσα
καὶ σιγανὰ τοῦ μίλησε:
Εἶμαι ὁ ὕπνος ὁ γλυκὸς
πἀθρώπους ξεκουράζω.
Κι ὁ στρατιώτης εἶπε:
Ἀνάγκη δὲ σὲ ἔχω,
γιατὶ μοῦ φτάνει ὁ θάνατος.

ΜΗΤΡΟΣ ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Στὸ φύλλο τῆς ἄλλης Κεριακῆς θὰ δημοσιέψουμε κριτικὴ μελέτη τοῦ Κωττῆ Πελκμᾶ γιὰ τὸν «Ταμπουρὰ καὶ Κόπανο» τοῦ Παλλη.

— Στὸ ἴδιο φύλλο θὰ ἀκολουθήσουμε καὶ τὶς «Ἰατρικὲς ἱστορίες» ἀπὸ τὴν κλινικὴ τοῦ καθηγητῆ κ. Γ. Φωκᾶ.

— Ὁ «Ἐργάτης» τοῦ Βόλου ἀποφάσισε νὰ κάμει «ἐργατικὴ βιβλιοθήκη» γιὰ τὰ μέλη τοῦ «Πανεργατικοῦ συνδέσμου Βόλου» καὶ ζητάει νἂν τοῦ στείλουν τὰ βιβλία τους ὅλοι «ὅσοι ἔχουνε γράψει καλὰ καὶ μορφωτικὰ τοῦ λαοῦ βιβλία».

— Τὴ δουλιὰ αὐτὴ πρέπει νὰ τὴν ὑποστηρίξουν καὶ οἱ δικοί μας καὶ νὰ στεῖλουν ὅλοι τὰ βιβλία τους στὸν «Ἐργάτη» (Ἐφ. Ἐργάτης, ὁδὸς Ἁγίου Νικολάου 13, Βόλος), ἀφοῦ μόνο οἱ δικοί μας ἔχουνε γράψει βιβλία καλὰ καὶ μορφωτικὰ γιὰ τὸ λαό.

— Ὁ Φλωάρετος βρίζει τὴν Αὐλή, ἡ «Ἑστία» κοροϊδεύει τὸ Φλωάρετο (κοίταξε «Ἑστία» περασμένης Τρίτης). ὅηλ. ταιριάζει περίφημα καὶ ὧῶ ἡ παροιμία τοῦ κόκκαλου, ποὺ ὁ ἕνας σκύλος τὸ γλείφει κι ὁ ἄλλος σκύλος γουμπάει νἀν τοῦ τἀρπάξει ἀπὸ τὸ στόμα.

ΔΙΟΡΘΩΜΑΤΑ

Ἀθήνα 25.2.08.

Φίλε «Νουμᾶ»

Μὲ λύπη μου βρῆκα πω[illegible] σημαντικὰ [illegible] ἀθη στὸ τελευταῖο ἄρθρο μου — τὴ Φ[illegible] ποὺ [illegible] τὴν [illegible] 579. Δὲ θὲ[illegible] ἐπισκό[illegible] πράμα μὲ τὰ λάθη τυχαίνουνε νὰ χα[illegible]νε τόσο [illegible] τὸ νόημα σ[illegible] ἀναγκάζουμαι νὰ σὲ παρ[illegible]πωσῃς τ' ἀκόλουθα διορθώματα.

Ὁ φίλος σου
ΕΡΜΟΝΑΣ

Σελ. 2. στήλη 2. ἀράδα 23 ἀντὶ νὰ ξαναφανερωθοῦνε στὶς ὀνομαστὲς χώρες ποὺ νὰ τοὺς ἄξιζαν—νὰ ξαναφανερωθοῦνε στὶς ὀνομαστὲς χώρες λοιὶ ποὺ νὰ τοὺς ἄξιζαν.

Σελ. 2. στήλη 3. ἀράδα 12, ἀντὶ φιλόλογη περιέργεια—ψιλόλογη περιέργεια.

Σελ. 2. στήλη 3. ἀράδα 47, ἀντὶ ἀνάληψης—ἀντίληψης

Σελ. 3. στήλη 2. ἀράδα 22, ἀντὶ φώναζε ἡ Ἑλλάδα, τ' ἀξέχαστο θέμα—φάνταξε ἡ Ἑλλάδα, τ' ἀξέχαστο θάμα.

Σελ. 4. στήλη 1. ἀράδα 17, ἀντὶ ἀνθρώπου ποὺ δὲν εἶναι γερὸς—ἀνθρώπων ποὺ δὲν εἶναι γεροί.

Σελ. 4. στήλη 2. ἀράδα 31, ἀντὶ καὶ δὲ μᾶς στέκει—καὶ σὲ μᾶς στέκει.

Σελ. 4. στήλη 3. ἀράδα 13, ἀντὶ νὰ λένε—νὰ θένε.

Σελ. 5. στήλη 2. ἀράδα 12, ἀντὶ σύνεση—σύθεση.

Σελ. 6. στήλη 1. 22, ἀντὶ μεγαλόπονος—μεγαλόνους

ΒΓΗΚΑΝΕ ΣΕ ΒΙΒΛΙΟ

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΑΛΥΣΙΔΕΣ

Δρᾶμα μὲ τρία μέρη

(Σελίδες 150, σὲ καλὸ χαρτί).

Πουλιέται στὰ γραφεῖα τοῦ «Νουμᾶ»

(Δρόμος Ζήνωνα, 2) Ἀθήνα

Δρ. 3 γιὰ τὴν Ἑλλάδα

Φρ. χρ. 3 γιὰ τὸ Ἐξωτερικό.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. **Ι. Φρ.** στὸ Κάϊρο. Ὁ Βαλαωρίτης (ἔκδοση Μαρασλῆ) πουλιέται δρ. 12. Τὰ ταχυδρομικά του γιὰ τὴν Ἑλλάδα κοστίζουνε μιάμισυ δραχμὴ καὶ γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ τρία περίπου φρ. χρ.—κ. **Βιαστικό.** Κι αὐτὸ θὰ γίνει σιγὰ σιγά. Καταλαβαίνεις βέβαια πὼς γιὰ τέτοιους νεωτερισμοὺς, καθὼς τοὺς λές, χρειάζουνται ἀρκετὰ πράματα καὶ πρῶτα πρῶτα ἀρκετοὶ παράδες.—κ. **Ι. Ἀντ.** στὴ Λειψία. Λάβαμε τὸ γράμμα σου καὶ τὴ συντρομή. Θὰ σοῦ γράψουμε. κ. **Στρ. Μαντ.** Δὲν ξέρουμε. Θὰ κοιτάξουμε ὅμως νὰ μάθουμε καὶ θὰ σοῦ ποῦμε.—**Ἐφ.** «**Ἐργάτη**» στὸ Βόλο. Νὰ στεῖλεις ὅλα τὰ φύλλα ἀπὸ τὴν ἀρχὴ στοὺς κ.κ. Δ. Π. Δημητριάδη, δικηγόρο, ὁδὸς Κωλέττη 11Α καὶ Γ. Μπογιατζάκη δικηγόρο, ὁδὸς Νικοδήμου 21, Ἀθήνα. — κ. κ. **Μ. Δ. Ρωδ.** στὸ Καρτοὺμ καὶ **Κ. Κωσταν.** στὴν Ἀλεξάνδρεια. Λάβαμε τὴ συντρομὴ τοῦ 908 καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμε.